

[H. C. Toft.]

herunder også ind på de 18 år; han tog afstand fra denne grænse og udtrykte det bl. a. på den måde, at de 18 år turde han ikke.

For godt et års tid siden stillede venstresocialisterne her i salen et forslag om 18 års valgretsalder. Det blev afvist af den socialdemokratiske ordfører, hr. Tastesen, der pegede på 20 år som det ønskelige, bl. a. fordi det var den nordiske linje; det var den linje, der skulle følges. Vi har i udvalget fået oplyst, at man i Norge, Finland og Island har nedsat valgretsalderen til 20 år, og at man i Sverige vil gå ned til 19 år, men sådan at man skal være fyldt 19 år den 1. januar forud for valget, og da valg i Sverige næsten altid holdes i september, er det altså så nær de 20 år, som man kan nå med dette system. Alligevel ønsker hr. Tastesen nu at fravige den nordiske linje og foreslår de 18 år, som han for 14 måneder siden er gået imod. Det er naturligvis enhver ret at skifte standpunkt. Det er blot lidt forbavsende, hvis alle socialdemokratiets medlemmer skifter fra et så godt standpunkt som de nordiske 20 år, særlig da dette vel er en sag, hvorom der kan ventes afvigende meninger i de forskellige partier.

Jeg vil senere komme til at udtrykke mine betænkeligheder ved forslaget om 18 år; men jeg kan her oplyse, at der også er medlemmer af den konservative folketingsgruppe, der ikke har de betænkeligheder, som hr. Tastesen gav udtryk for for 14 måneder siden, men som kan støtte det ændringsforslag, der er stillet om de 18 år.

Jeg synes, det var et godt standpunkt, da man i sin tid på nordisk basis enedes om 20 års valgret, 20 års ægteskabsalder og 20 års myndighedsalder. Hvis folketinget og befolkningen nu følger udvalgsflertallets endstilling, får vi 18 års valgretsalder, men 20 års myndighedsalder. Det vil sige, at den, der ikke kan disponere fuldt ud over sine egne økonomiske midler, anses for at være gammel nok til at disponere over andres, ikke blot gennem valgretten, men også som valgt, da valgbarheden afhænger af valgretsalderen.

Det må forudses, at myndighedsalderen vil blive fastsat til det samme som valgretsalderen, altså i givet fald til 18 år. Jeg har den opfattelse, at myndighedsalderen på

20 år er det korrekte. Som ved valgretsalderen kan jeg gå ind for regeringens forslag om nedsættelse af myndighedsalderen til det nordiske niveau, altså fra 21 til 20 år. Men spørgsmålet om opnåelse af fuldmyndighed er ikke alene et spørgsmål om at give en person myndighed. Den, der ikke er fuldmyndig, har en beskyttelse. Denne aldersgrænse er bl. a. sat for at beskytte de helt unge mod økonomisk udnyttelse. Jeg tror ikke, det er rigtigt at fratage de 18- og 19-årige den beskyttelse, der ligger i, at de ikke kan få udbetalt arv eller en stor erstatning og derefter som ganske unge disponere over den straks. Jeg tror, at det, at de ikke kan indgå forpligtende kontrakter, handler osv., er en beskyttelse, mange unge har behov for. Jeg mener, det er rigtigst, at forældrene her er med til at bestemme indtil de unges 20. år.

Også ægteskabsalderen kommer ind i billedet. Den skal ligeledes op til behandling efter folkeafstemningen, og det er vel et spørgsmål, om det vil føles rimeligt, at alle 18-årige her skal kunne binde sig uden forældresamtykke. Hvis vi vedtager de 18 år, er vi altså i et dilemma, enten ved at vi accepterer, at en 18-årig kan vælge og vælges uden fuld økonomisk myndighed, eller også ved at vi må sætte myndighedsalderen så lavt, at mange vil finde det yderst betænkeligt.

Denne kendsgerning underbygger for mig overbevisningen om, at vi ikke bør sætte valgretten ned til de 18 år, men nøjes med 20 års valgretsalder, myndighedsalder og ægteskabsalder, sådan som regeringen har foreslået det.

Jeg har hørt nogle sige, at dette er et spørgsmål om at vise ungdommen tillid og give den medindflydelse. Jeg går gerne med til at give ungdommen større indflydelse, sådan som det sker på mange områder i disse år. Men spørgsmålet om medindflydelse ved nedsættelse af valgretsalderen og dermed myndighedsalderen er ikke løst hermed, thi hvis vi vælger de 18 år, giver vi også andre større indflydelse, nemlig dem, der i så fald kan tegne bindende kontrakter med den 18-årige og den 19-årige. Jeg går ud fra, at regeringen også har haft i tankerne at give ungdommen mere indflydelse med de 20 års valgret; men her kommer det modgående argument: at myn-